

Αρχιμανδρίτου Σαράντη Σαράντου

Ἡ ἱερολογία τοῦ Γάμου καί τὰ συναφῆ προβλήματα

Αἵρεση ὀνόματι "Λειτουργική ἀνανέωση". Εἶναι αἵρεση, γιατί ἀποκόπτει καί ξεχωρίζει ἀπό τό Λειτουργικό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἀπό τόν μέχρι τώρα χιλιοδοκιμασμένο τρόπο ἀριστουργηματικῆς ἀναφορᾶς μας πρὸς τόν ἐν Τριάδι Θεό, διαχωρίζει τό σημερινό κομμάτι τῆς λατρείας μας, προσπαθεῖ νά τό ἐκσυγχρονίσει καί νά τό μεταλλάξει πρὸς τὰ σύγχρονα νεοεποχίτικα παγκοσμιοποιητικά καί πανθρησκειακά δεδομένα.

Λειτουργική ἀνανέωση δέν μπορεῖ νά σημαίνει ἐπιστροφή στή λειτουργική μας παράδοση. Γιατί ἂν αὐτό σημαίνει, ὅπως ἰσχυρίστηκε ἓνα μέλος τῆς Συνοδικῆς ἐπιτροπῆς, τότε σημαίνει, ὅτι ἓνα μεγάλο κομμάτι τῆς λειτουργικῆς μας ζωῆς - καί φυσικά ὑπονοεῖται τό τελευταῖο χρονικά - βρίσκεται ἐκτός τῆς Χάριτος, ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας καί ἔξω ἀπό συνολική ἐκτίμηση ὅλων τῶν πιστῶν. Ἡ προτεσταντικὴ σκέψη θεωρεῖ τό Ἀποστολικό μόνο παρελθόν γνήσιο καί αὐθεντικό κατ' αὐτοὺς Χριστιανικά. Ἡ Ὁρθόδοξη σκέψη καί ἡ Ὁρθόδοξη Θεία Λατρεία κινοῦνται ἐνιαῖα διαχρονικά.

Οἱ ἐπίσημες εἰσηγήσεις πού ἔγιναν στά τρία συνέδρια "λειτουργικῆς ἀνανεώσεως" πού προηγήθηκαν, μιλοῦσαν ρητά γιὰ ἀναδόμηση τῆς Θείας λατρείας μας. Ἀπὸ τόν καθηγητὴ κ. Εὐάγγελο Θεοδώρου προτάθηκαν δέκα τὸν ἀριθμὸ λόγοι, δέκα δηλαδὴ κριτήρια, μέ τὰ ὁποῖα θά πρέπει νά γίνῃ ἡ ἀναδόμηση. Ἄλλος εἰσηγητὴς ἰσχυρίζεται, ὅτι ἡ λατρεία εἶναι τόσο καταξιωμένη καί τέλεια ἀπὸ κάθε πλευρᾶς (γλωσσικῆς νοηματικῆς, μουσικῆς, μετρικῆς δογματικῆς, ἀνθρωπιστικῆς) ὥστε δέ χρειάζεται τίποτα νά πειραχθεῖ ἀπὸ τό λειτουργικό μας πλοῦτο. Προτείνει, ὅπως καί ἄλλοι βέβαια, νά φυλαχθεῖ ὡς σπάνιο μουσικὸ εἶδος στό μουσεῖο τοῦ παρελθόντος, τοῦ πρὸ τοῦ 2000 καί ἀπὸ ἐδῶ καί πέρα νά δημιουργοῦμε τὰ δικά μας, ὡς νέα ἐποχή.

Νά γιατί, ταπεινῶς φρονοῦμε, ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ κίνηση εἶναι ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ καί οἱ νέοι καί οἱ μεγαλύτεροι τρέχουν στίς μακρόωρες ἱερές Ἀγρυπνίες καί σέ πολλές ἄλλες λατρευτικὲς εὐκαιρίες ποτέ μὴ ὑπονοώντας, ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ ποικίλα ὑμολογικά καί λατρευτικά ἀριστουργήματα δέν τούς εἶναι κατανοητά, ἄρα μεταβλητά.

Ἄν μάλιστα ληφθεῖ (ὑπ' ὄψιν) καί ἡ πενηντάχρονη ἐμπειρία τῶν Παπικῶν, τότε καί ἀπὸ τὴν πλευρὰ τους δικαιωνόμαστε, ἀφοῦ καρδηνάλιος ἐκφράζοντας τὴν συνολικὴ λειτουργικὴ του ἐμπειρία ὑποστηρίζει, ὅτι ἀπέτυχε σ' αὐτοὺς ἡ ἐπιχειρηθεῖσα λειτουργικὴ μεταρρύθμιση πού ἐπέβαλε ἡ Β. Βατικάνειος Σύνοδος, γιατί ἀντὶ νά συνάξει τό σύγχρονο κόσμος γύρω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, τὸν ψύχρανε καί τὸν ἀπομάκρυνε ἀφοῦ ἡ λειτουργικὴ μεταρρύθμιση ἔγινε ἀπόντος τοῦ Παρακλήτου.

Μέσα σ' αὐτήν τήν ἀνανεωτική λειτουργική μανία ἐντάσσονται καί οἱ προτάσεις γιά ἐκσυγχρονισμό τῆς Ἱερολογίας τοῦ Μυστηρίου τοῦ Ἀραβῶνος καί τοῦ Γάμου.

Δέ θά ἐπιμείνω στήν παλαιότερη ἐργώδη προσπάθεια τῆς "Νέας Ἐποχῆς", καθώς ἐπίσης καί στή μᾶλλον πρόσφατη τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης κ. Σταθόπουλου γιά ὑποχρεωτική ἐπιβολή τοῦ πολιτικοῦ γάμου στήν πατρίδα μας. Ἀπό τόν ἅγιο Ἰγνάτιο τό Θεοφόρο ἡ Ἐκκλησία μας Ἐκκλησιοποιεῖ τό Γάμο ἔστω καί μόνο διά τῆς γνώμης καί τῆς ἀπλῆς εὐχῆς τοῦ Ἐπισκόπου. Ὅλα ὅμως αὐτά τά περί πολιτικοῦ γάμου παμψηφί ἀπέριψε σύσσωμος ὁ Ἑλληνικός λαός, ὁ ὁποῖος βοᾷ συνολικά σέ θέματα πολύ σημαντικά, ὅπως τό παραπάνω.

Μετά τήν ἀποτυχία δεσπίσεως τοῦ πολιτικοῦ Γάμου, ἡ " Νέα Ἐποχή" ἐπιτίθεται ἐκ τῶν ἔσω. Δύο νέες ἀκολουθίες τῆς ἱερολογίας τοῦ Γάμου, ἡ μία τοῦ π. Βασιλείου Θερμοῦ καί ἡ ἑτέρα τοῦ κ. Χρήστου Γιανναρά προβάλλουν τήν ἀξίωση νά τίς προσέξουμε. Καί οἱ δύο τους ἀποτελοῦν ἐφηβικές ἀπόπειρες καταξίωσης, ὅπως ἀντίστοιχες ἀξιώσεις γιά ἀναγνώριση ἔχουν τά ποιήματα τῶν ἐξαπτομένων συναισθημακά ἐφήβων. Παραμερίζεται στίς παραπάνω δύο ἀκολουθίες ἡ ἀρχετυπική αὐθεντικότητα τοῦ Γάμου τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ἐπίσης προτείνεται νέο "ἐκσυγχρονισμένο" Τυπικό Ἀκολουθίας Γάμου κατά τό ἀτομικό "δοκοῦν" τῶν δύο συγγραφέων. Ἡ ἀτομική ἐγωϊστική πρόταση εἶναι a priori καταδικασμένη ὡς μὴ ἐκκλησιολογική, ὡς μὴ ἀποδεκτή ἀπό τό λαό μας.

Τό περιοδικό Σύναξη στό 71^ο τεῦχος τῆς μέ θέμα τό Γάμο βάζει σέ συζήτηση καί κριτική τίς παραπάνω ἀκολουθίες, τή στιγμή κατά τήν ὁποία δέ βρῆκαν καμιά ἀπήχηση τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ μία μάλιστα τοῦ π. Βασιλείου Θερμοῦ ὑποβληθεῖσα στήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, δέν ἔτυχε καμιάς ἀπαντήσεως, πᾶγμα γιά τό ὁποῖο παραπονεῖται ὁ π. Βασίλειος Θερός.

Στό ἴδιο τεῦχος τῆς Συνάξεως ὁ πρωτοπρεσβύτερος π. Κωνσταντῖνος Καραϊσαρίδης προτείνει τήν κατάργηση τῆς ἱερᾶς Ἀκολουθίας τοῦ Ἀραβῶνος, τροποποίηση τῶν "εἰρηνικῶν" καί ἀπλούστευσή τους, οἱ δύο πρῶτες εὐχές τοῦ Γάμου νά ἐνσωματωθοῦν σέ μία, νά παραλειφθοῦν τά ἑβραϊκά ὀνόματα ἀπό τίς εὐχές, νά μειωθοῦν τά "πληρωτικά" καί φυσικά νά ἀπλοποιηθεῖ ἡ γλῶσσα γιά νά τήν καταλαβαίνει ὁ ἀπλοϊκός λαός.

Κανείς ὅμως ἀπό τούς ἀπλοῦς λαϊκούς καί τά πάμπολλα ζευγάρια πού ἔχουμε παντρέψει δέ μᾶς ἔχουν παραπονεθεῖ γιά τό τυπικό ἢ γιά τή γλῶσσα τοῦ Μυστηρίου, μέ τό ὁποῖο εὐλογοῦνται. Οὔτε ἐπίσης ποτέ ὁ ἀπλοϊκός Ὁρθόδοξος λαός μας προβληματίζεται ὀρθολογικά γιά τή ὀρθότητα τῶν νοημάτων τοῦ ἀποστολικοῦ ἢ τοῦ Εὐαγγελικοῦ ἀναγνώσματος. Ἐχουν ὅμως προβλήματα περίεργα οἱ ἱερεῖς τῆς ὑψηλῆς παιδείας καί τῶν πολλῶν ποιμαντικῶν ἀνησυχιῶν.

Αὐτή ὅμως εἶναι ἡ ὀλοκληρωτική ἐπίμονη τακτική τῆς "Νέας Ἐποχῆς" Θέλει ὀπωσδήποτε νά περάσει τά παγκοσμιοποιητικά σχέδιά της. Γιαυτό καί μεγιστοποιεῖ τά ἐλάχιστα ἢ ἐλαχιστοποιεῖ τά μέγιστα. Ἄν καταφέρει νά πολυβολήσῃ διά τῆς παραπάνω μεθόδου τόν Ὁρθόδοξο γάμο, θά ἔχει πολλαπλές ἐπιτυχίες καί στό δογματικό ἢ θεολογικό πεδίο καί στό ἀνθρωπολογικό σ' ὅλες του τίς προεκτάσεις. Καί μόνο ἡ σχετικοποίηση τῆς Ἱερολογίας τοῦ Γάμου κλονίζει στίς συνειδήσεις τῶν νέων μας τή θεανθρώπινη ἀξία τοῦ Μυστηρίου τοῦ Γάμου προκαλώντας του ἀναβλητικότητα καί σκεπτικισμό ἢ καί ἀκύρωση αὐτῆς τῆς ὑπέροχης δημιουργικῆς προοπτικῆς στή ζωή τους

Στίς Εὐρωπαϊκές Δυτικές κοινωνίες ἡ ἔκπτωση ἀπό τήν ἀληθινή δογματική διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας ἐπέφερε καί τρομερή ἀλλοίωση στά ἤθη τῶν ἀνθρώπων.

Γιά μᾶς τους Ὁρθοδόξους εἶναι ἀποδεκτό τό Τριαδικό Δόγμα καί οἱ συνέπειές του. Ὁ πατήρ ὡς Θεός εἶναι καί ἡ πηγὴ τῆς Θεότητος, ὁ ὁποῖος γεννᾷ ἀχρόνως τόν Υἱό καί ἐκπορεύει τό Ἅγιο Πνεῦμα. Αὐτὴ ἡ Τριαδολογία ἀποτυπώνεται καί στά πρόσωπα τῆς οἰκογενείας. Τό ὅτι ὁ πατέρας εἶναι ἡ κεφαλὴ τῆς οἰκογενείας, αὐτό δέ σημαίνει ὑποτίμηση τῆς ὀφειλομένης ὑπακοῆς μητέρας. Ὅπως ἰσότημα εἶναι τὰ τρία πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος, παρόμοια ἰσότημα εἶναι καί τὰ πρόσωπα μέσα σέ μιὰ οἰκογένεια ἀπὸ τόν πρῶτο, τόν πατέρα μέχρι τό πιό μικρό νεογέννητο. Τό φεμινιστικό κίνημα εἰσαγόμενο ἀπὸ τήν παραπαίουσα θεολογικά Δύση διασαλεύει τήν τάξη καί τήν ἁρμονία τῆς οἰκογενείας. Ἡ ἐμφερούμενη ἀπὸ τόν στεῖρο φεμινισμό γυναίκα χωλαίνει καί στούς ἄλλους ρόλους τῆς. Θεωρεῖ ὑποτιμητικὴ τὴ μητρότητα. Ἀσχολεῖται ἐλάχιστα μέ τήν ἐν παιδείᾳ καί νοησιᾷ ἀνατροφή τοῦ ἐνός ἢ τῶν δύο τό πολύ παιδιῶν τῆς. Ὁ νοῦς τῆς εἶναι πιό πολύ στήν καριέρα τῆς καί ὕστερα στό σπίτι τῆς μέ ἀπρόβλεπτες φθοροποιές συνέπειες.

Ἡ παρέμβαση καί ἐδῶ τῶν λειτουργικῶν ἀνανεωτῶν εἶναι περίεργη. Σπεύσουν γιά λογαριασμό τῶν γυναικῶν πού περνοῦν τὴ λοχεῖα καί ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τίς εὐχές τῆς Γεννήσεως, τῶν ὀκτῶ ἡμερῶν καί τοῦ Σαραντισμοῦ νά λογοκρίνουν τίς εὐχές ὡς ποταπῆς Ἑβραϊκῆς καταγωγῆς. Ἡ Παναγία μας πάντως πῆρε τό παιδάκι τῆς, τόν μνήστορα Ἰωσήφ καί τὰ τριγονάκια τῆς καί πῆγε στό νάο τοῦ Σολομῶντος νά σαραντίσει. Τό ἴδιο ὅμως κάνουν καί ὅλες οἱ γυναῖκες τοῦ λαοῦ μας χωρὶς νά ἔχουν λογοκριτικές ἐμπλοκές.

Παράλληλα ἀναπτύσσεται μέσα στούς κόλπους τῆς Ἁγίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας ὁ δεσμός τῶν Σχολῶν Γονέων. Σέ ὅλες τίς Σχολές αὐτές ἐπιχειρεῖται ἄλωση ἀπὸ τοὺς ψυχολόγους. Παρουσιάζονται τὰ προβλήματα τοῦ Γάμου καί ἡ θεραπεία τους μέσα ἀπὸ τίς ψυχαναλυτικές φροῦδικές μεθόδους, κυριότερη τῶν ὁποίων εἶναι ἡ διάλυση τοῦ γάμου, ἀφοῦ δέν μποροῦν νά συμβιώσουν ἁρμονικά οἱ δύο σύζυγοι. Ἐμμεσα ἀπομακρύνονται, οἱ ἔχοντες προβλήματα σύζυγοι, ἀπὸ τό λίαν ἐνοποιητικό Μυστήριο τῆς ἱεῤῥᾶς ἐξομολογήσεως καί τήν περαιτέρω καθοδήγησή τους ἀναλαμβάνουν οἱ ψυχολόγοι, οἱ ὁποῖοι φυσικά στεροῦνται τῆς Θεῖας Χάριτος τοῦ Πνευματικοῦ καί τῆς πολῦπειρης καθοδηγήσεώς του. Παράλληλα ἀκούγονται κατὰ καιροὺς ἀπὸ ἐπίσημα ἐνδοεκκλησιαστικά ἡγετικά χεῖλη ὑποτιμητικές ἀξιολογήσεις τῶν κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας μας, μέ σκοπὸ τὴν προώθηση τῶν ψυχολόγων, ψυχαναλυτῶν καί ψυχιάτρων ὡς "εἰδικῶν" γιά τὴν θεραπεία τῶν οἰκογενειακῶν προβλημάτων.

Ἡ ψυχολογοποίηση καί ὁ οὐμανισμὸς εἰσορμᾷ στοὺς ἱερούς χώρους τῆς κατ' οἶκον Ἐκκλησίας, τῆς οἰκογενείας, γιά νά τὴ μολύνουν οἱ ὑλιστικές ἢ φροῦδικές συμβουλές τῶν παραπάνω ἀναφερθέντων "εἰδικῶν" οὐμανιστῶν συμβούλων.

Ἐν τῷ μεταξύ τὰ media τονίζουν τὰ μεγάλα προβλήματα καί τὰ ζοφερά ἀδιέξοδα τοῦ γάμου σέ ἀντίθεση μέ τήν ὑπερβολικὴ χαρὰ πού προσφέρει ἡ κρυφὴ παράνομη ἐξωσυζυγικὴ σχέση. Ὁ ξένος καί ὁ ντόπιος μηδενισμὸς τῶν ξένων καί τῶν ντόπιων σείριαλ ἀποπροσανατολίζουν μικροὺς καί μεγάλους ἀπὸ τό ἰσχυρὸ Θεανθρώπινο οἰκογενειακὸ μοντέλο, πού ἔχει γνωρίσει καί ἔχει σφύρηλατήσῃ ἡ Ἑλληνικὴ καί Ὁρθόδοξη κοινωνία μας. Ἐπὶ πλέον ὁ πρόσφατα στήν Εὐρώπη δεσμοδετηθεῖς γάμος ὁμοφυλοφύλων καί ἡ συστηματικὴ στήν πατρίδα μας προβολὴ του, ἡ πολὺ ἄνετη ἀποδοχὴ τῆς ἄγαμης μητέρας ἢ τοῦ ἄγαμου πατέρα, ὁ προπαγανδιζόμενος οἰκογενειακὸς προγραμματισμὸς καί ὁ αὐστηρὸς προγεννητικὸς ἐλεγχος σέ μιὰ χώρα μέ ἔντονο τό δημογραφικὸ πρόβλημα, ἡ προβολὴ τῶν τραβεστί καί ὄλων τῶν

σεξοπεριθωριακῶν ἀμβλύνουν τήν ἱερή ἐπιθυμία τοῦ γάμου καί προάγουν κυρίως τούς νέους μας στόν ἀμαρτωλό, ἀλλοτριωμένο δηλαδή τρόπο ζωῆς.

Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά μέσω τοῦ προγράμματος Ἀγωγῆς Ὑγείας πολυδιαφημίζεται στά σχολεῖα μας τό προφυλακτικό ὡς τό κυριότερο μέσο προφυλάξεως ἀπό τίς μολυσματικές ἀρρώστιες, δίδοντας ἄμεσα τό μήνυμα τοῦ πανσεξουαλισμοῦ καί τοῦ ἀπραγματοποίητου τοῦ προγαμιαίου παρθενικοῦ τρόπου ζωῆς.

Εὐτυχῶς πού τὰ media μερικές φορές παρουσιάζουν τίς παλιές Ἑλληνικές κινηματογραφικές ἐπιτυχίες καί παίρνουν τὰ παιδιά μας μιά ἀνάσα αἰσιοδοξίας (happy end), ἐντιμότητας, πηγαίας χαρᾶς καί συνολικοῦ ἰσορροπημένου τρόπου ζωῆς, ἀπόλυτα συμβατοῦ μέ τίς θεανθρώπινες προτάσεις ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας μας.

Στίς 5-9-2001 μιά ομάδα πρεσβυτέρων τοῦ λεκανοπεδίου Ἀττικῆς ἐτοιμάσαμε ἕνα δημοσίευμα-κριτική τῶν βιβλίων τοῦ μαθήματος "Σεξουαλική διαπαιδαγώγηση" πού εἰσάγεται στή δευτεροβάθμια ἐκπαίδευση. Μεταξύ ἄλλων παρατηρήσεων διατυπώσαμε τό παράπονο στήν ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, διότι δέν πῆρε θέση στό σοβαρό αὐτό θέμα, ἀλλά τό παρέπεμψε στούς "ειδικούς", δηλαδή ψυχολόγους-ψυχοθεραπευτές, γιά νά γνωμοδοτήσουν. Εἶναι λυπηρό καί πάλι, θέματα τόσο καυτά γιά τό ποιμνίό μας νά τὰ ψυχολογικοποιοῦμε. Ἡ Ὁρθόδοξη ποιμαντική τῶν ἀνά γενιές καί γενιές πνευματικῶν πατέρων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας ποτέ δέν κατέβασε τή σεξουαλική διαπαιδαγώγηση στίς μονοφυσικτικές Ὑλιστικές ἀπαιτήσεις τοῦ κόσμου τούτου. Πάντοτε συνέδεε τό σέξ, τόν ἔρωτα, τήν ἀγάπη μέ τήν εὐλογία τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ στό ἱερό Μυστήριο τοῦ Γάμου. Τέτοια διπλή προοπτική πρέπει νά ἔχει ἡ σεξουαλική διαπαιδαγώγηση τῶν παιδιῶν τῆς δευτεροβάθμιας Ἐκπαιδεύσεως. Σημειωτέον πάντως, ὅτι οὔτε οἱ ειδικοί ἀκόμα δέν ἔχουν δώσει στήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τή γνωμοδότησή τους, ἐφ' ὅσον ἡ Ἱερά Σύνοδος ἔκρινε "ἐαυτήν ἀναρμοδίαν" γιά τή λήψη κάποιων ἀποφάσεων γιά τό μείζον αὐτό θέμα τῆς σεξουαλικῆς διαπαιδαγωγήσεως στά σχολεῖα μας.

Ἐσσηκώνεται ὅμως καί πάλι ἡ ψυχιατρική ἀσέβεια (δέν ἐννοοῦμε ὅλους γενικά τούς ψυχιάτρους, ἀλλά ὅσους προσβάλλουν τήν ἀγία θεανθρώπινή μας Παράδοση) καί σνομπάρεϊ τίς πολύτεκνες οἰκογένειες. Ὁ π. Βασίλειος Θερμός σέ πρόσφατο δημοσίευσμά του προκαλεῖ τούς πολυτέκνους, ἀφοῦ ὑποστηρίζει, ὅτι οἱ ὑπεύθυνοι γονεῖς προσέχουν νά μή σπέρνουν πολλά παιδιά, γιατί δέν ἔχουν οὔτε τίς γνώσεις οὔτε τίς ἀντοχές νά διαπαιδαγωγήσουν τά πολλά παιδιά. Φαίνεται ὅμως ὅτι, ἐπειδή ἔχει τήν πείρα τοῦ παιδοψυχιάτρου καί ὄχι τοῦ πνευματικοῦ, ἡ ἐμπειρία του προέρχεται ἀπό τίς περιπτώσεις τῶν ἀσθενῶν καί φυσικά ὄχι τῶν πολλῶν ἄλλων ὑγιῶν πολυτέκνων οἰκογενειῶν, πού δέ χρειάστηκαν τήν ψυχιατρική του ὑποστήριξη. Δέ θυμᾶται ὁ ὡς ἄνω κληρικός τή ρητή ἐντολή τῆς Π. Διαθήκης " αὐξάνεσθε καί πληθύνεσθε καί πληρώσατε τήν γῆν καί κατακυριεύσατε αὐτῆς"; Πολλαπλή πατρική ἢ μητρική καταξίωση ζοῦν οἱ πολύτεκνοι γονεῖς, πού τούς δίνεται ὡς χάρισμα συνδημιουργίας μέ τόν ἐν Τριάδι Θεό. Γιατί δέν ἀφήγει τούς πολυτέκνους καταξιωμένους γονεῖς νά ἐκφράσουν τήν ἀπαρέσκειά τους πρός τήν πολυτεκνία τους; Οἰκογενειάρχες τύπου Παλιάκη μέ τά 13 παιδιά, τύπου π. Εὐσταδίου Ἀθανασόπουλου μέ τά 11 παιδιά, τύπου π. Ἀθανασίου Μηνά μέ τά 11 παιδιά καί ἐγγόνια, τύπου π. Ἰωάννη Χατζηθανάση μέ τά 9 παιδιά του καί ἐγγόνια, τύπου π. Ἰωάννου Φωτοπούλου μέ τά 7 παιδιά του, ὅπως καί πλειάδα ἄλλων ἀγωνιστῶν πολυτέκνων οἰκογενειάρχων δέν ἐκδίδουν βιβλία πολεμικά ἢ δημοσιεύματα ὑποτιμητικά γιά τούς ἄλλους, ἀλλά βοοῦν τά ἔργα τους σάν ἐμπρακτες διαψεύσεις τῶν ἀντιπολυτεκνικῶν δηλώσεων. Ὅλο αὐτό τό θέμα τῆς πολυτεκνίας ψυχολογικοποιούμενο κατεβάζει τό ἱερό μυστήριο τοῦ Γάμου καί

τίς χαρισματικές δυναμικές του στό οὐμανιστικό επίπεδο, στό ὁποῖο πάση θυσία θέλει νά ἐντάξει ἰσοπεδωτικά τά πάντα ἢ "Νέα Ἐποχή". Καί φυσικά δέν εἶναι ὁ μόνος τῶν ψυχιάτρων ἢ καί ἄλλων κουλτουριάρηδων θεολόγων καί κληρικῶν, οἱ ὁποῖοι, τό λιγότερο, βλέπουν τούς πολυτέχνους συγκαταβατικά, μέ "συμπάθεια" ὡς μία κατηγορία ἀτόμων μέ εἰδικές ἀνάγκες.

Μέσα σέ μία πολύτεκνη οἰκογένεια θρυμματίζεται ἀνά πᾶσαν στιγμή ὁ ἐγωκεντρισμός, χαλυθδώνεται τό πρόσωπο τοῦ κάθε παιδιοῦ κοινωνικοποιούμενο μέ τόν πιό ἄμεσο καί φυσιολογικό τρόπο καί μέσα στό πιό εὐκρατο οἰκογενειακό περιβάλλον. Ὅσο κι ἂν τά τρέχοντα βιωτικά προβλήματα ἐμποδίζουν τή δημιουργία καί τήν πρόοδο τῶν παιδιῶν, τελικά τό νόμιμο, ἁγιασμένο καί εὐλογημένο πολυτεχνικό περιβάλλον ἐνεργοποιεῖ τά ψυχοδυναμικά τῶν παιδιῶν καί ἀναδεικνύει προκομμένους ἀνθρώπους καί ἁγίους. Πόσοι ἐκ τῶν Ἀγίων τῆς Ἐκκλησίας μας δέν προέρχονται ἀπό τρισευλογημένες πολυτεχνες οἰκογένειες!

Τό μέγιστο ὅμως πρόβλημα ὁλόκληρης τῆς κοινωνίας μας εἶναι τό διάζυγιο. Δέ χρειάζεται νά ἀπαριθμήσουμε τίς ἀλυσσιδωτές καταστρεπτικές ἐπιπτώσεις του σ' ὅλην τήν οἰκογένεια, σέ γονεῖς καί παιδιά.

Εἶναι ἀπό τά πιό αὐτονόητα, ὅτι τά παιδιά ὅλων τῶν ἡλικιῶν χαίρονται, ὅταν βλέπουν τούς γονεῖς τους ἀγαπημένους καί ἐνωμένους. Ἡ ἐνότητα τῶν δύο συζύγων, τοῦ πατέρα καί τῆς μητέρας ἀποτελεῖ καί τό βασικό ἀρχέτυπο μιᾶς ἐνοποιημένης καί ὄχι διασπασμένης προσωπικότητας στά παιδιά. Αὐτονόητο ἐπίσης εἶναι - καί τοῦτο ἐξάγεται ἀπό τήν πικρή πείρα τῶν διαζευγμένων συζύγων - ὅτι ὁ χωρισμός τῶν γονέων δρᾷ καταλυτικά καί διασπαστικά στήν προσωπικότητα τῶν παιδιῶν.

Παρά ταῦτα ἐπηρεασμένοι οἱ γονεῖς ἀπό τά καταστροφικά πάθη τους, ἀπόμακροι οὐσιαστικά ἀπό τή Χάρη τῆς Ἐκκλησίας δέ θελουν καί δέ μποροῦν ἐπομένως νά συμβιώσουν καί γιά τό δικό τους καλό καί γιά τό καλό τῶν παιδιῶν τους. Τό πάθος τοῦ ἐγωισμοῦ καί τό ἐρωτικό πάθος τυφλώνουν τό ὀπτικό τοῦ νοῦ καί τῆς ψυχῆς καί παγώνουν τίς σχέσεις τῶν συζύγων. Ἐκμεταλλεῖται τά πάθη ὁ ἀρχέκακος ὄφις τῆς πονηρίας, ὁ Διάβολος καί σπέρνει τή δική του σποριά, τό μίσος στίς παγωμένες καρδιές τῶν διίσταμένων καί ἀντιπαρατιθεμένων συζύγων. Τό μίσος, ἡ καχυποψία, ἡ παράνοια, ἡ ψυχοαμυντική ἐσωστρέφεια, γίνονται τά μόνιμα χαρακτηριστικά γνωρίσματα τῶν παιδιῶν πού οἱ γονεῖς τους γκρεμίζουν πέτρα πέτρα τό σπιτικό πού μαζί μέ κόπο ἀλλά καί μέ ὄνειρα ἀτέλειωτης ἀγάπης κτίσανε.

Ἐνοχοι πολλῶν τέτοιων διαζυγίων εἶναι οἱ ψυχολόγοι καί ψυχοθεραπευτές οὐμανιστές. Μικρόψυχοι, μαγεμένοι ἀπό τή θεωρία τῆς libido τοῦ πατέρα τους Φρόϋδ καί ἀπό τίς γκουρουιστικές μινιμαλιστικές θεωρίες τοῦ Γιούνγκ σπρώχνουν τά ζευγάρια στό χωρισμό ἢ στήν παράλληλη (ψυχοθεραπευτική κατ' αὐτούς) παράνομη σχέση, γιά νά ἰσοροπήσουν καί νά σώσουν τήν προσωπικότητά τους μέσα στά ἄγχη καί στίς ἐνοχές τῆς μοιχείας.

Ἐπιφανῆς γιατρός τοῦ Λεκανοπεδίου μας ὄχι τῆς εἰδικότητάς τοῦ ψυχιάτρου μου ἀνέφερε τά παρακάτω. " Καί βέβαια οἱ ψυχίατροι μιλοῦν γιά συμβόλαια. Μοῦ ἔλεγε πρόσφατα ἕνας ἐπιχειρηματίας πού κατέφυγε κρυφά ἀπό τή σύζυγό του σέ ψυχαναλυτή μέ ὑπόδειξη ἱερέως ψυχαναλυτοῦ ὅτι τό πρῶτο πρᾶγμα πού τοῦ ζήτησε ἡ συμβαλλομένη ἱατρός ἦταν, ὅτι μέσα στόν " κύκλο" πού περιελάμβανε ἐκείνην καί τόν πάσχοντα, θά ἔπρεπε νά δεσμευθῆ, ὅτι δέν θά ἔμπαινε κανεῖς ἄλλος! Οὔτε ἡ σύζυγός του, πού συνέβαινε νά εἶναι γιατρός! Δέν θά ἔπρεπε νά μάθει κανεῖς τά ὅσα ἐλέγοντο ἐκεῖ. Οὔτε καί ὁ πνευματικός του, τόν ὁποῖο θά τόν "κρατοῦσε" γιά τά "καθαρώς πνευματικά" . Special treatments leads to special mistakes! (οἱ εἰδικές καί

ἰδιαίτερες θεραπείες ὀδηγοῦν καί σέ ἰδιαίτερα λάθη), λένε οἱ Βρετανοί. Τώρα πού χώρισαν βέβαια, μπορεῖ νά καυχηθῆ ὅτι δέν παραβίασε τό συμβόλαιό του μέ τή γιάτρά.

Ἄντί νά ἀναζητηθεῖ ὅπωςδήποτε ἡ συνδρομή τῆς ἄλλης πλευρᾶς γιά τήν ἰσορροπημένη παρουσίαση τῶν προβλημάτων - ὅπως κάθε πνευματικός θά ἔκανε -ἐδῶ ἔχουμε ἕνα κλειστό καί αὐταρκες σύστημα δύο ἀτόμων (ἄλλος κανόνας τῆς ψυχανάλυσης εἶναι καί ἡ συμβολή κατά προτίμηση μέ τό ἕτερο φύλο: ἄνδρας γιάτρός μέ γυναίκα ἀναλυομένη καί ἀντιστρόφως).

Ἀπό ἱερό μυστήριο πού εἶναι ὁ Γάμος μέ ἀσύλληπτες προοπτικές ἀγώνων πνευματικῶν γιά συμφωνία καί ὁμόνοια ἐγκλωβίζεται μέσα στίς κτιστές ἐνδοκοσμικές συμβάσεις ὀρισμένου ἢ ἀορίστου χρόνου πού καταντᾶ νά ἔχει ἡμερομηνία λήξεως ὅπως ἔχουν τά φαγώσιμα προϊόντα.

Ἀπό ἐκεῖ καί πέρα ἀρχίζει μιά ἀπίστευτη περιπέτεια ἐνόχων σχέσεων στόν ἕνα, στόν ἄλλο ἢ καί στούς δύο συζύγους μέ ἀναμενόμενες σύντομες ἐπιτυχίες καί μέ ἀπρόσμενες ἀποτυχίες πού δέν ὀδηγοῦν παρά μόνο στά ψυχοφάρμακα.

Ψυχολογικά τραύματα, μαθησιακά προβλήματα, δοκιμές ναρκωτικῶν, ἐξαρτήσεις ποικίλες, ἀλλεπάλληλες ἀδιέξοδες προγα-μιαῖες σχέσεις, κρυφές συμφωνίες μέ διαφόρους περιθωριακούς τύπους, ποτά, παραμέληση τῶν σπουδῶν, ἄρνηση γιά ἐργασία καί γιά ἐκπλήρωση τῆς διαλυμένης οἰκογενείας μέσα στήν ὁποία ἀσφυ-κτιᾶ τό ἕνα μετά τό ἄλλο τά παιδιά.

Στή συνέχεια τά παιδιά τῶν χωρισμένων κατά κανόνα ἔχουν τόσο ἀρνητικούς λογισμούς καί ἐκτιμήσεις γιά τό γάμο καί γιά τούς γονεῖς τους ὥστε εἶναι πανέτοιμα νά ἐμπιστευθοῦν τούς οἰουσδήποτε ἐκτός ἀπό τούς γονεῖς τους, τούς ὁποίους ἄγρια ἐκμεταλλεύονται. Εἶναι τόσο πολύ πικραμένα καί τραυματισμένα τά παιδιά τῶν χωρισμένων γονέων καί εἶναι τόσο βαδιά τά χάσματα στίς ψυχές τους, πού ὁποιοσδήποτε τούς προσφέρει στοργή καί ἀγάπη εἶναι ἔτοιμα νά τούς δώσουν τά πάντα, ἀκόμα καί τήν ἄπειρη ψυχή τους.

Εἶναι λοιπόν δυνατόν οἱ "εἰδικοί" ψυχίατροι, ψυχολόγοι, ψυχοθεραπευτές ἢ κοινωνικοὶ λειτουργοὶ νά εὐνοοῦν σάν πρόθεση καί σάν πραγματοποίησι τόν χωρισμό τῶν γονέων;

Πολύ παραστατικά καί παιδαγωγικά σέ μιά προσευχή του ὁ Ἐπίσκοπος Ἀχρίδων Νικόλαος προσευχόταν μέ πύρινα δάκρυα στό Χριστό νά φωτίσει τούς ἀντιπαρατιθέμενους συζύγους νά μή χωρίσουν, ἀλλά νά καταλάβουν ὅτι μέ τό νά χωρίζουν τό σύντροφό τους ἀπό τή ζωή τους εἶναι σάν νά κόβουν τήν καρδιά τους στά δύο.

Ἡ παγκοσμιοποιητική "Νέα ἐποχή" διά τῆς "λειτουργικῆς ἀνανεώσεως" ἔχει ὡς πρόδηλο καί ὄχι ἄδολο πόθο τήν ἐξομοίωση τῆς λατρείας μας μέ τῶν ἄλλων Χριστιανικῶν ὁμολογιῶν, καί εἰ δυνατόν τήν ἀφομοίωσή της μέ τίς λατρεῖες τῶν ἄλλων Θρησκειῶν. Ὁ Michel Lacroix στό βιβλίο του "New age" ἐκδόσεις Dominos γράφει, ὅτι ἡ σύγχρονη τάση τῆς Νέας Ἐποχῆς δέν εἶναι πόλεμος κατά τῆς Θρησκείας, ἀλλά "ἐπιστροφή στή θρησκεία" ὑπό τόν ὄρον ἀπομακρύνσεως ὅλων τῶν θρησκειῶν ἀπό τά δόγματα. Λέγει χαρακτηριστικά: "Ἐπιστροφή στη θρησκεία, ὄχι ὁμως ἐπιστροφή στα δόγματα: ἡ ἀντι-κουλτούρα διεκδικεῖ πλήρη ἐλευθερία σ' αὐτόν τον τομέα, πράγμα που ὀδηγοῦσε πρὸς τον ἐκλεκτισμό. Ἐτσι, τις περισσότερες φορές, οἱ γκουρού των ἀνατολικῶν φιλοσοφιῶν, λατρεύονταν ἀπό τους οπαδούς της "Jesus Revolution" Οἱ πιστοὶ της Jesus Revolution (στην Ἑυρώπη ἐφτάσε το 1970) ἦταν οργανωμένοι σε κοινότητες, ὅπως οἱ χίπις, ζούσαν ἀστηρή καί ἐνάρετη ζωή καί ἐπιδίδονταν ἀδιάκοπα στον προσηλυτισμό των περαστικῶν ἀπό τις πόλεις της Καλιφόρνιας. Τέλος εἶναι ἀδύνατον νά

αποσιωπήσουμε το ρόλο που έπαιξαν τα ναρκωτικά σ' αυτή την αντικουλ-τούρα. Ἦθελαν να εξερευνήσουν οριακές ψυχικές καταστάσεις, να αναπτύξουν τη δημιουργικότητα, να δουν την πραγματικότητα μέσα από καινούριες εμπειρίες. Ένας από τους πνευματικούς πατέρες του φοιτητικού κινήματος ο Τίμοθι Λίρι (Timothy Leary), προέτρεπε στη χρήση του λυσεργικού οξέως (LSD). Ἦταν καθηγητής ψυχολογίας στό Harvard και παρότρυνε τους σπουδαστές του να παίρνουν ναρκωτικά, ως τελετή μύησης που άνοιγε τις πύλες της Θεϊκής αγάπης και των μυστικιστικών καταστάσεων. Πολλοί καλλιτέχνες ζωγράφιζαν κάτω από την επίδραση ενός παραισθησιογόνου, του πεγιότλ (peyotl), πράγμα που οδήγησε σε μία ψυχεδελική τέχνη με πολύχρωμα και φαντασμαγορικά μοτίβα, τα οποία ξαναβρίσκουμε στη σύγχρονη εικονογραφία της Νέας Εποχής. Ας προσθέσουμε πως εκείνη την εποχή "New Age" σήμαινε συχνά "Drug Culture"

Αυτή ἡ συγκρητιστική ἐπίμονη προοπτική ἐπιχειρεῖται διά τῶν μεικτῶν γάμων. Ὅχι μόνο μέ τούς παπικούς ἀλλά καί μέ τίς πιό πολλές παραφυάδες τῶν προτεσταντῶν.

Οἱ μεικτοί γάμοι στήν πράξη ὀριστικοποιοῦν ὡς ἐπί τό πλεῖστον τό ὄραμα τῆς Νέας συγκρητιστικῆς Ἐποχῆς. Ἐκτός τῶν πολλῶν ἐνδοοικογενειακῶν προβλημάτων ἀμβλύνονται οἱ συνειδή-σεις τῶν πιστῶν, χάνουν τή μοναδικότητα τοῦ προσώπου τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ μέσα στή Μία, Ἁγία, Καθολική Ἐκκλησία, τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, καί ἀφομοιώνονται κοσμικά στή νοοτροπία τῆς Πανδρησκείας.

Τά παιδιά τῶν παραπάνω συζύγων ζώντας μέσα σ' αὐτόν τό δρησκευτικό συγκρητισμό ἢ ἐξομοιώνονται μέ τούς συγκρητιστικά ζῶντες γονεῖς τους ἢ βλέποντας τίς δρησκευτικές ἐνδεχόμενες ἀντιθέσεις καί ἀντιπαραθέσεις, ἀπωθοῦν κάθε δρησκευτικό ἐνδιαφέρον καί ἀθεοποιοῦνται...ἀχριστοποιοῦνται.